

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 3561/2010
Дана 21.09.2010. године
Б Е О Г Р А Д

К.З.-9.

КЗ-9. - застарелост и амнестија

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Душка Миленковића и Милимира Лукића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика, одлучујући о жалби окривљеног, изјављеној против пресуде Општинског суда у Књажевцу К.бр.171/08 од 21.10.2009. године, у седници већа одржаној дана 21. септембра 2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Поводом жалбе окривљеног АА, а по службеној дужности, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Општинског суда у Књажевцу К.бр.171/08 од 21.10.2009. године, у погледу правне оцене кривичног дела и одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду из описа радњи извршења описаних под тачкама 1, 2, 3 и 4 изреке првостепене пресуде изоставља радње извршења из периода од априла месеца 2004. године до средине 2004. године, а радње окривљеног, описане под тачком пет изреке првостепене пресуде, које се односе на период везан за децембар месец 2004. године, за које је првостепеном пресудом окривљени оглашен кривим, правно квалификује као једно кривично дело преваре из члана 208 став 1 Кривичног законика, за које дело му применом одредаба чланова 64, 65 и 66 Кривичног законика **ИЗРИЧЕ** условну осуду, тако што му утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, те одређује да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од 3 (три) године не учини ново кривично дело, док се жалба окривљеног **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Књажевцу К.бр.171/08 од 21.10.2009. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати износ

од 2.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Оштећени су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу.

Против ове пресуде, жалбу је изјавио окривљени АА, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду, као незакониту.

Апелациони јавни тужилац у Београду, у поднеску Ктж.бр.1818/2010 од 07.05.2010. године, предложио је да се уважи жалба окривљеног АА и првостепена пресуда укине, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелациони суд у Београду је у седници већа, након разматрања списка предмета и побијане пресуде, по оцени жалбених навода, имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца у Београду из напред наведеног поднеска, нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, које Апелациони суд у Београду, као другостепени, испитује по службеној дужности, сходно одредби члана 380 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП.

Жалбом окривљеног првостепена пресуда побија се из свих законом прописаних разлога, међутим како из образложења произлази да се жалбом пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, то је у овом смислу Апелациони суд у Београду првостепену пресуду и испитао.

По оцени овога суда, првостепени суд је, након саслушања окривљеног и извођења свих потребних доказа, чињенично стање у свему потпуно и правилно утврдио.

Одлучне чињенице – да је окривљени, у намери да себи прибави противправну имовинску корист, у периоду од априла месеца до децембра месеца 2004. године, лажним приказивањем чињеница оштећене, од којих је позајмљивао новац, довео у заблуду да ће им новац вратити, те да су му на штету своје имовине дали новац и то оштећенои ОО 400 евра, оштећени ОО1 100 евра, оштећени ОО2 50 евра, а оштећени ОО3 и ОО4 по 15.000,00 динара, који новац им није вратио, првостепени суд је утврдио из исказа оштећених, који су саслушани у току поступка у својству сведока.

Оштећени ОО, ОО1, ОО2 и ОО3 су у својим исказима објаснили да је окривљени од њих новац позајмљивао због наводне болести детета, при чему им је рекао да ће им новац ускоро вратити пошто му долази рођак из иностранства, али да им новац никада није вратио. Такође, из исказа оштећеног ОО4 и његове

супруге, сведока СС, првостепени суд је утврдио да је окривљени крајем децембра 2004. године уговорио са оштећеним да му купи бакарне цеви за парно грејање, за које цеви је оштећени окривљеном дао 15.000,00 динара, те да окривљени ове цеви оштећеном никада није донео, већ да му је у августу месецу 2005. године упутио писмо из Војводине у ком је навео да је изгубио пријатеља због преваре, након чега је оштећени покренуо грађанску парницу против окривљеног за накнаду штете, а затим га и пријавио полицији.

Како оштећени немају разлога да неосновано терете окривљеног, имајући у виду да су све кривично правне радње извршене у временском континуитету и да је окривљени коришћењем сличне ситуације оштећене довео у заблуду и код њих изазвао одлуку да му дају новац који им никада није вратио, првостепени суд је правилно закључио да у радњама окривљеног стоје сви битни елементи продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика, за које дело га је и огласио кривим.

Међутим, Апелациони суд у Београду, испитујући по службеној дужности правилност примене материјалног права у смислу члана 380 став 1 тачка 2 ЗКП, налази да је за радње извршења описане под тачкама 1, 2, 3 и 4 побијане пресуде, а које су ушле у састав продуженог кривичног дела преваре из члана 208 став 1 у вези са чланом 61 Кривичног законика, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Ово са разлога што је ове радње извршења, описане у тачкама 1, 2, 3 и 4 изреке првостепене пресуде, окривљени извршио од априла месеца 2004. године до средине 2004. године. Како је одредбом члана 5 став 2 Кривичног законика прописано да ће се, уколико је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца, када се има у виду чињеница да се Кривични законик од времена извршења дела, дакле од 2004. године до дана доношења другостепене одлуке изменио више пута, Апелациони суд у Београду је у конкретном случају применио најблажи закон, односно Кривични законик који је ступио на снагу након извршења кривичног дела („Службени гласник РС“ бр. 85 од 06.10.2005. године), а којом је за кривично дело преваре из члана 208 став 1 КЗ прописана новчана казна или казна затвора до три године. Обзиром да се у смислу члана 103 тачка 6 КЗ кривично гоњење не може предузети када протекну три године од извршења кривичног дела, имајући у виду и одредбу члана 104 став 6 КЗ, којом је прописано да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, то је по оцени овога суда у конкретном случају средином 2010. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у односу на кривична дела описана под тачкама 1, 2, 3 и 4 изреке првостепене пресуде.

Стога је, по оцени овога суда, за наведене радње наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, то је Апелациони суд у Београду поводом жалбе окривљеног, а по службеној дужности, првостепену пресуду преиначио у погледу правне квалификације, тако што је радње окривљеног АА описане под тачком 5 изреке, а које су учињене у децембру месецу 2004. године, правно квалификовао као једно кривично дело преваре из члана 208 став 1 Кривичног законика, док је радње описане под тачкама 1, 2, 3 и 4 изоставио из изреке.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције за напред наведено

кривично дело, сходно одредби члана 383 ЗКП, Апелациони суд у Београду је, ценећи бројне олакшавајуће околности на страни окривљеног – да је у питању породичан човек и отац четири малолетна детета, имајући у виду и чињеницу да је до сада осуђиван због истоврсног кривичног дела, али и протек времена од ове осуде оценио да ће се у односу на окривљеног и самим упозорењем уз претњу казном у довољној мери утицати да више не врше кривична дела, те му је на основу одредаба чланова 64, 65 и 66 КЗ изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од три месеца, те одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од три године не учини ново кривично дело, налазећи да је овако изречена условна осуда адекватна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног као учиниоца, те да ће се њоме у потпуности постићи сврха изрицања кривичних санкција прописана одредбом члана 4 КЗ у конкретном случају.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 391 ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа – судија
Зоран Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић